



Evangelická teologická fakulta

Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce:	Mediální výchova na církevní škole.
Jméno studenta:	Magdalena Zindulková
Vedoucí:	Dr. Ing. Alois Křišťan, Th.D.
Oponent:	PhDr. Zuzana Svobodová, Ph.D.
Oficiální zadání:	{Cílem práce je popsat činnost Salesiánského mediálního centra v kontextu pastoračního úkolu katolické církve.}
Studium:	JABOK B ETF [roč 3]

Autorka se ve své práci věnuje tématu “mediální výchova na církevní škole”, přičemž se zabývá jak pedagogickou částí tématu (školní vzdělávací program) tak pastorační (mediální výchovu chápe jako součást pastoračního úkolu církve). V tomto smyslu práce zapadá do profilu studovaného oboru. V úvodu autorka formuluje cíl práce (ne zcela jasně) - “srovnání požadavků na mediální výchovu na církevní škole z hlediska dokumentů o českém všeobecném vzdělávání a z pohledu dokumentů katolické církve”. Současně si v úvodu klade otázku, zda “pro výuku mediální výchovy na církevních školách plynou ze strany církve nějaké speciální požadavky”.

Úvod obsahuje dále popis struktury práce (struktura je logická a srozumitelná, odpovídající cíli práce). Žel postrádám nějaký popis metody. Je-li cílem srovnávání, pak je vždy zajímavá kriteriologie - podle jakých kritérií budu srovnávat, co s čím, jak se doberu toho co chci srovnávat.

Ze samotného textu a hlavně závěru se jeví, že autorka postupovala tak, že ve školních programech našla formulace pěti témat které vzdělávací program (pro gymnázia a základní vzdělávání) požaduje do mediální výchovy zahrnout. Ke každému z uvedených témat pak našla ekvivalentní texty v církevních dokumentech. Z toho vyvozuje v závěru, že “v požadavcích na mediální výchovu má české školství a církve mnoho společného”. To je asi pravda, ale otázkou zůstává, zda se tím splnil cíl, zda jde opravdu o srovnání. Kdyby cílem byla odpověď na otázku - zda se církevní dokumenty dotýkají stejných témat jaká jsou v požadavcích RVP, či zda myšlenky církevních dokumentů mohou napomoci (jsou v souladu) s RVP, pak by to asi více odpovídalo danému textu. Autorka v pravém slova smyslu nesrovnává dva “systémy”, ale zformulovala si požadavky jednoho a ve druhém pak zkoumá, zda jsou tam též.

V závěru dále uvádí, že zjistila i rozdíly v obou zkoumaných sestavách - píše, že “každý subjekt (myšleno asi Církve a tvůrce RVP) klade důraz na trochu jiné aspekty”. Konkrétně pak škola vychovává k umění užívat médií ke svému prospěchu, podle církevních dokumentů pak je cílem mediální výchovy aby přispívala plně k rozvoji člověka. Věc by asi bylo třeba podloženě vysvětlit - v čem je v jednotlivých dokumentech jiný důraz - neboť si dovedu představit i inetrpretaci, kde prospěch člověka a jeho rozvoj mohou být chápány stejně. Pokud pak tento závěr má být odpovědí na otázku v úvodu, pak mě ale není zcela zřejmé, zda ze strany církevních dokumentů plynou na mediální výchovu zvláštní požadavky.

Pokud se týká zpracování RVP - nemám k textu připomínek; pokud jde o zpracování církevních dokumentů poznamenávám: autorka opakovaně uvádí “vatikánské dokumenty” a to i tehdy, když mluví o encyklikách - ty nevydává “Vatikán” ale jsou “okružníky” papeže samého. Dané dokumenty mají každý svůj kontext. Z něj by měly být vykládány. Myšlení obsažené v dokumentech prochází určitým vývojem, je obtížné jej uchopit jako “jeden dokument” a srovnávat jej s jiným dokumentem (RVP). Určitě důležitým dokumentem je Miranda prorsus, která už jeví systematický přístup k mediální oblasti, Inter mirifica je považován za nejhorší dokument II. vat. koncilu, důvody jeho nakonec úspěšného odhlasování byly pro mnohé koncilní otce jinde, než v jeho obsahové kvalitě, Communio et progressio je považován za jeden z posledních dokumentů katolické církve který obráží koncilovou mentalitu a Aetatis Novae je dokument ilustrující nejen vývoj v mediální oblasti ale i určitý obrat v církevním myšlení za pontifikátu JP II. Autorka se sice tohoto vývoje v práci 2x dotkne, ale při vybírání citací jednotlivých dokumentů na to nebere ohled. Např. na s. 29/30 uvádí citát z CeP a píše, že církevní dokumenty k tomu “dodávají, že” a doplňuje odkazem na IM (dekret vzniklý 10 let předem, čili těžko bude něco dodávat).

Tento způsob zacházení s dokumenty považuji asi za největší problém celé práce. Autorka také asi nevyužila možnost všechny uvedené dokumenty prostudovat (využívá stručnou sekundární literaturu), neuvádí další církevní dokumenty, byť se vztahují někde k autorkou zmiňované pro-

blematicke (Etika v médiích, Církev a internet, Etika na internetu), každoroční papežská poselství. Nevyužívá i dostupnou sekundární literaturu (Mezuláník), cizojazyčnou literaturu.

Při vlastním zpracování se někde stává, že vlastní text neodpovídá zcela nadpisu - s.31 - Vnímání médií ve společnosti - píše o povinnosti věřících média finančně podporovat; text na s. 34 a 35 se opakuje; někde by si text zasloužil větší stylistické obratnosti. Při citaci z literatury (Martinek) nesprávně opakovaně uvádí jednoho z editorů jako autora citovaného textu.

Na zpracování se patrně podepsal nedostatečný souběh časových možností autorky a vedoucího práce, domnívám se, že jsme dostatečně konzultovali vlastní rámec a pojetí celé práce, ale v době, kdy si autorka našla čas ke čtení daných dokumentů, nenašli jsme již čas k tomu abychom je mohli společně diskutovat. Vnímám autorčino zklamání z toho vyjádřené v práci implicitně a popravdě ojedinele.

Práce byla konzultována:

nepravidelně

Navrhované hodnocení:

C

Zdůvodnění, závěr:

Text je psán srozumitelně, čtivě, logicky, pokud mohu soudit tak takřka bez chyb a překlepů (z tohoto hlediska nadprůměrně kvalitně).

Celkově hodnotím práci jako zajímavou, poctivě zpracovanou i když trochu pod možnostmi zvoleného tématu i autorky, nicméně logicky sevřenou a zdárně dokončenou.

Otázky, podněty k diskusi při obhajobě:

Doporučuji/nedoporučuji k obhajobě:

doporučuji

V Praze 30. 7. 2018

.....
podpis vedoucího práce